

mees, kus sa lähhed? Eks sa nä, et jä jubba täis raggusid!"

Temma joobnud piitsaga hobbose pihta, karjus wasto: „Mis teil minnoga asja? — Kui ma lähhen, siis ma lähhen ka!"

Sai omma raudwanfriga kest jõege. — üks raggin! Mees ja korem ja hobbone wausid pohja!

Kahwas kõittega ja laudega jooksid appi: otsisid ja katsusid. — Pari tunni pärast tõmbasid surnokehha wälja.

Keel suust wäljas, ni must, kui süsi, keif ärranärritud keskelt hammastega — (wiimse surmawallo käes!) — ja pealegi olli keel ni sureks ja jammekaks ülespaistetand, et ühhegi nouga ei sanud egga sanud sedda ennam surno mehhe su sisse taggasi aetud, muud kui pididi nenda jama! —

Nenda pandi tedda ka surnokirsto, must keel suust wäljas! —

— Kas sai nüüd temma endine hirmus wandumisse sanna tõeks? —

7.

Üks Saksama Krahw istus kord ommas rohhooias ja mõtles keige selle armo peäle, mis suur Jummal temmale emma ihhust olli näidanud.

Üks temma üslemast nouandjatest astus tassakeste temma jure ja ütles: „Aus Krahwi herra, ärge pange pahhaks: minna ollen ühhe targa taewatähhe rehkendaja ramato kätte sanud, kus temma teie surmapäwa on taewatähkede järrele wäljarehkendanud. Wadage, seie on temma omma käega kirjotanud, aasta, ku ja pääwa ning tunni ka weel, millal teie omma ello peate jätma! — Mis peab nüüd sama selle mehhe ning temma ramatoga?" —